

Arrest

nr. 216 963 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. CLABOTS
Ilgatlaan 9
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 februari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat A. CLABOTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2017 geeft de Vlaamse minister bevoegd voor de werkgelegenheid verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, de toelating te werken in de hoedanigheid van tandoori kok, voor rekening van H.G. bvba voor een termijn van 29 september 2017 tot en met 28 september 2018.

Op 8 november 2017 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te New Delhi (India) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) in het kader van een tewerkstelling.

Op 1 februari 2018 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Het recht van arbeid door middel van voorlegging van een arbeidskaart B opent niet automatisch een recht van verblijf in België. Betrokkene zou naar België willen komen in de hoedanigheid van Tandoori kok in een restaurant te Hasselt doch kan geen bewijzen van werkervaring in India noch een diploma als kok voorleggen.

Betrokkene zou in 2005 één (1) cursus voor kok hebben gevolgd waarvan betrokkene eveneens geen bewijs voorlegt.

Betrokkene zou in het verleden als chauffeur gewerkt hebben in Qatar en de Verenigde Arabische Emiraten.

Omwille van voorgaande redenen kan er aan betrokkene geen visum D als werknemer worden afgegeven.

"(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Ter zitting legt verzoeker een bijkomend stuk neer, met name een schrijven van de adjunct van de directeur van het departement Werk & Sociale Economie van 29 september 2017 waarbij aan bvba H.G. de toelating wordt gegeven om verzoeker tewerk te stellen.

Het neerleggen van bijkomende stukken is niet voorzien in de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg wordt dit stuk uit de debatten geweerd.

Overigens blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verzoeker de verwerende partij reeds in kennis had gesteld van zijn arbeidskaart B.

3. Over de bevoegdheid van de Raad

In zijn synthesememorie vordert verzoeker het volgende:

"Hij vraagt de afgifte van een visum D als werknemer op basis van de reeds afgeleverde arbeidskaart B."

Waar verzoeker de Raad aldus verzoekt om de thans bestreden beslissing te hervormen - met name om hem een visum D als werknemer te geven -, dient te worden opgemerkt dat de Raad in voorliggend geschil, conform artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissing te hervormen en om vreemdelingen visa D in het kader van een tewerkstelling af te leveren.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in de synthesememorie een enig middel aan dat luidt als volgt:

"III. MIDDELEN TEGEN DE BESTREDEN BESLISSING

Concluant stelt beroep in tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van volgende gronden.

Het DVZ baseert haar beslissing op grond van volgende argumentatie:

"(...) kon geen bewijzen van werkervaring in India noch een diploma als kok voorleggen. Betrokkene zou in 2005 één cursus voor kok hebben gevolgd waarvan betrokkene eveneens geen bewijs voorlegt. Betrokkene zou in het verleden als chauffeur gewerkt hebben in Qatar en de Verenigde Arabische Emiraten. Omwille van voorgaande redenen kan er aan betrokkene geen visum D als werknemer worden afgegeven

Het DVZ is de mening toegedaan dat concluant niet voldoende bewijst dat hij werkervaring heeft in India als Tandoori kok om hem een visum D als werknemer te kunnen geven.

Omwille van deze reden brengt concluant bijkomend bewijs bij.

Uit deze stukken blijkt dat concluant een ervaring van 11 jaar heeft als Tandoori kok bij Hotel H. P. (...) te Phaghwara, Punjab, India. Concluant werkt hier momenteel nog steeds. (stuk 2)

Daarnaast heeft concluant een opleiding van 1 jaar gevolgd in Hotel Management (Aroma Hotel Management Institute) en een opleiding van 1 jaar als Tandoori kok (Veg & non Veg items, Tara Laddu Cooking Institute). Voor beide opleidingen ontving hij een diploma (stuk 3-4).

Er wordt dan ook voldoende aangetoond dat concluant zowel werkervaring als opleiding heeft genoten in India als Tandoori kok.

Reden ook waarom aan verzoeker al eerder een arbeidskaart B werd afgeleverd. Deze is niet voor niets afgeleverd, en noodzakelijk gebaseerd op relevante werkervaring !

De bestreden beslissing is strijdig met het redelijkheidsbeginsel."

4.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij acht het redelijkheidsbeginsel geschonden daar zij meent voldoende te hebben aangetoond dat zij zowel werkervaring als opleiding heeft genoten in India als Tandoori kok.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Commentaar: Het recht van arbeid door middel van voorlegging van een arbeidskaart B opent niet automatisch een recht van verblijf in België. Betrokkene zou naar België willen komen in de hoedanigheid van Tandoori kok in een restaurant te Hasselt doch kan geen bewijzen van werkervaring in India noch een diploma als kok voorleggen. Betrokkene zou in 2005 één (1) cursus voor kok hebben gevolgd waarvan betrokkene eveneens geen bewijs voorlegt. Betrokkene zou in het verleden als chauffeur gewerkt hebben in Qatar en de Verenigde Arabische Emiraten. Omwille van voorgaande redenen kan er aan betrokkene geen visum D als werknemer worden afgegeven."

In casu heeft verzoekende partij op 08.11.2017 een visumaanvraag ingediend met als verblijfsmotief: bezoldigde werknemer.

Meer specifiek wou verzoekende partij naar België komen in de hoedanigheid van Tandoori kok in een restaurant te Hasselt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat verzoekende partij bij haar aanvraag geen bewijzen van werkervaring in India noch een diploma als kok heeft gevoegd.

Verzoekende partij betwist dit overigens niet.

Verweerder laat gelden dat het in de gegeven omstandigheden geenszins kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat aan verzoekende partij geen visum D als werknemer kon worden afgegeven.

Zoals ook terecht in de bestreden beslissing werd benadrukt, opent de voorlegging van een arbeidskaart B immers niet automatisch een recht van verblijf in België.

Thans voegt verzoekende partij een aantal nieuwe stukken bij haar verzoekschrift nl. "bewijs werkervaring Hotel H. P. (...)", "Diploma Aroma Hotel Management Institute, hotel management, september 2006-augustus 2007" en "Diploma TLC Institute, Tandoori and all veg. & non veg. Items, September 2005-augustus 2007" en meent zij dat hieruit zou blijken dat zij wel zou voldoen aan de voorwaarden om een visum D als werknemer te bekomen.

Verweerder laat gelden dat de voormelde stukken niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing - verzoekende partij erkent dit overigens daar waar zij stelt dat zij "bijkomend bewijs bijbrengt" -, zodat deze hiermee geen rekening heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verweerder stelt overigens nog vast dat verzoekende partij middels het voorleggen van nieuwe stukken de facto een herbeoordeling vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt. Dit blijkt overigens ook uit haar onderdeel "IV. Verzoek tot verblijf in het kader van arbeidskaart B (visum D)".

Verweerder laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoekende partij gevraagde herbeoordeling echter niet kan maken. Terwijl zij in ieder geval niet bevoegd is om een visum type D aan verzoekende partij af te leveren.

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwendings van macht."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verricht kan de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Tevens oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds:

"Wanneer de Raad een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtszoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat in casu om hoger vermelde redenen niet het geval is." (R.v.V. nr. 1113 dd. 6.8.2007)

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat aan haar geen visum type D als werknemer kon worden afgegeven nu zij geen bewijzen van werkervaring in India noch een diploma als kok bij haar aanvraag heeft gevoegd.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3.1. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker voert aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken vaststelt dat hij niet voldoende bewijst dat hij werkervaring heeft in India als tandoori kok om hem de afgifte van een visum D als werknemer toe te staan. Verzoeker brengt daarom bijkomend bewijs bij, met name dat hij momenteel een ervaring heeft van 11 jaar als tandoori kok bij hotel H.P. te India en hij er momenteel nog steeds werkt (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) en hij een opleiding heeft gevolgd in hotel management en als tandoori kok en hij voor beide opleidingen een diploma ontving (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en 4).

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker het

attest waaruit zijn werkervaring als tandoori kok blijkt en de attesten van zijn opleidingen (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 2, 3 en 4) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre verzoeker zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden voor een visum D in het kader van een tewerkstelling, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Het bij het verzoekschrift gevoegde attest waaruit zijn werkervaring als tandoori kok blijkt en de attesten van zijn opleidingen van hotel management en tandoori kok (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 2, 3 en 4) kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Verzoeker werpt in zijn synthesesmemorie op dat hem een arbeidskaart B werd afgeleverd, dit niet voor niets gebeurde en noodzakelijk gebaseerd is op zijn relevante werkervaring. Verzoeker gaat er hiermee aan voorbij dat de afgifte van een arbeidskaart B niet meebrengt dat aan verzoeker zonder meer en zonder verder onderzoek, een verblijfsrecht wordt toegekend.

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET